

Amb Thatcher abans que amb Merkel

- El PP es manté en la lògica conservadora de principis dels 80, i ho confia tot a no apujar impostos

JOAN TAPIA

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 7.09.09

Al PP d'**Aznar** li va costar arribar al Govern. Ho va aconseguir pels pèls el 96 després d'una campanya contra **González** en què no va dubtar a recórrer al GAL (dient que era culpa de **Felipe**, que va acabar amb el fenomen, i oblidant la guerra bruta anterior). Però hi va arribar i, gràcies en part a la gestió econòmica de **Rato** i al fet que estava contingut per **Pujol**, de qui necessitava el suport parlamentari, va tenir un primer mandat bastant satisfactori.

Aznar va pensar llavors que la majoria absoluta del 2000 seria permanent (es va pensar que era el partit liberal japonès) i va oblidar que la devia més a l'abstenció de l'electorat socialista (i d'IU) que al seu escàs augment de vots. Per això va cometre grans errors en la seva segona legislatura –entre els quals hi ha l'Iraq i la pèssima gestió de l'atemptat islamista– i va perdre el 2004.

I en la legislatura 2004-2008, el PP va creure que la seva derrota es devia només a una fatalitat i que **Zapatero** seria passatger. Calia desgastar-lo i ignorar-lo. Dir que l'atemptat de l'11-M era tèrbol, molt tèrbol, i que la negociació amb ETA era gairebé una rendició i l'entrega de Navarra.

Va tornar a perdre però va millorar els seus resultats més que el PSOE.

Per aquesta raó no va treure les lliçons de la derrota. **Rajoy** va decidir que el PP havia d'anar a l'Institut de Bellesa (substituir **Acebes** i **Zaplana** per **Soraya** i **Cospedal**) però que no necessitava cirurgia. Podia continuar amb la barreja de neofranquisme democràtic i centre-dreta modern que va fixar **Aznar**. I procurar desafinar menys.

Per aquest motiu davant els errors de **Zapatero** a l'afrontar la crisi, el PP no fa un discurs modern de centre-dreta, com el de **Merkel** o **Sarkozy**, sinó que dispara des de totes bandes. Des de la dreta, el centre, l'esquerra i l'extrema esquerra. Des de l'avantguarda, la rereguarda i el populisme. Per destruir el contrari potser serveix, però no inspira cap confiança per l'absència de propostes alternatives creïbles. El PP només proposa abaixar impostos i crida contra qualsevol augment. És una fórmula de manual que creu que el món actual és el de **Thatcher** o **Reagan** el 79-80 del passat segle. I que oblida que qui ha eliminat l'impost sobre el patrimoni, que gravava injustament a les classes mitjanes acomodades, no va ser **Aznar** sinó **Zapatero**. Anatematitzar qualsevol pujada d'impostos quan **Sarkozy** instal·larà la nova taxa carbó no resulta solvent. I sobre el mercat laboral el PP en pregona la reforma però afegeix que amb acord sindical. El mateix que **Zapatero**, que per aquesta raó no el reforma (creu que la conflictivitat seria pitjor que els seus avantatges a mitjà termini).

El PP critica la política econòmica i és veritat que **Solbes** se n'ha hagut d'anar i que **Salgado**, decidida i voluntariosa, resulta massa discreta. Espanya necessita avui algú que parli ben alt, com **Fuentes Quintana** amb el primer **Suárez** o **Miguel Boyer** amb el primer **Felipe**. Però **Montoro**, que no va ser un mal ministre d'Hisenda, no té la credibilitat de **Rodrigo Rato**.

És més, el PSOE té problemes però decideix. Mentrestant, el PP acusa **Zapatero** d'afavorir la banca per, al final, votar totes les ajudes. I tampoc explica el tancament creditici. I són incapaços de resoldre la crisi de Caja Madrid, la quarta entitat financera espanyola i una de les de més alta morositat, per la guerra interna entre **Esperanza Aguirre** i **Ruiz-Gallardón**. I a més volen que algú es cregui que amb el PP no s'haurien donat els excessos del *boom* immobiliari.

Però aquest agost la seva incapacitat ha ressaltat a l'abordar els incidents lligats a la corrupció. A part de les Balears, on ja van perdre, el PP té seriosos problemes relacionats amb la trama *Gürtel* a Madrid (on hi ha a més guerra d'espies) i a València. Afrontar aquest calze no resulta fàcil. Però la solució no és dir, des del primer dia, que no hi ha corrupció sinó caceres de **Garzón** i **Bermejo** i persecució del PSOE. Encara que es van carregar **Bermejo** i van fer trontollar **Garzón**. Ni tampoc, i sense cap prova, que la fiscalia, la policia, el CNI i l'aparell de l'Estat persegueixen el PP i n'escolten els telèfons. Tot i que la vicepresidenta hi va donar una mica de peu a l'anunciar el recurs contra l'exoneració de **Camps** pel Tribunal Superior de València.

El discurs de **Cospedal**, dona intel·ligent, no és una improvisació deguda al sol d'Almeria. És coherent amb una estratègia simplista de resposta: no hi ha corrupció al PP sinó una furiosa persecució del PSOE que utilitza l'aparell de l'Estat. Amb aquest discurs –i els errors contraris– el PP aspira a mantenir el vot dels seus. Al contrari, creu que la crisi desmobilitzarà bastants electors socialistes. Si el PP conserva els vots i una part dels socialistes s'absté, com el 2000, el PP tornarà a guanyar. I **Rajoy** serà president encara que no sedueixi.

No és fàcil que aquesta estratègia funcioni tot i la forta ajuda desinteressada d'alguns ministres socialistes. El 2000 hi havia una prèvia bona gestió del PP. I si funciona serà molt difícil que **Rajoy** formi un govern sòlid amb un partit al qual, al fons neofranquista i els aires liberals, haurà afegit un pessimisme radical i més demonització del centre-esquerra. Mentre **Sarkozy** roba tecnòcrates socialistes, la cúpula de Gènova pregona que socialista és igual a incompetent. Excepte **Felipe González**, a qui van poder aconseguir jubilar acusant-lo d'assassí.

I a més, a **Rajoy** li faltarien aliats. L'actitud del PP davant l'Estatut – intentar matar **Zapatero** acusant-lo d'entrega a l'independentisme– complica molt el recolzament de CiU. I és que, com veurem, Catalunya és la gran assignatura pendent del PP, de bona part d'Espanya i fins i tot de molts sectors del PSOE.